

Przegląd polskich opracowań naukowych

Katarzyna Kokocińska, *Prawny mechanizm prowadzenia polityki rozwoju w zdecentralizowanych strukturach władzy publicznej*, Wydawnictwo Naukowe UAM, Poznań 2014, ss. 312, ISBN 978-83-232-2722-9.

Prezentowana monografia to pierwsze studium analizujące publicznoprawne aspekty prowadzenie polityki rozwoju w Polsce i wytyczające nowe kierunki badań nad zadaniami administracji publicznej w sferze działań na rzecz spójności i rozwoju. Podjęty temat wpisuje się w nurt ogólnych rozważań teoretycznoprawnych dotyczących funkcji organów administracji gospodarczej, zadań publicznych oraz form prawnych ich realizacji.

Polityka rozwoju, nazwana przez autorkę „nową powinnością publiczną” rozumianą ustawowo jako „zespół wzajemnie powiązanych działań podejmowanych i realizowanych w celu zapewnienia trwałego i zrównoważonego rozwoju kraju, spójności społeczno-gospodarczej, regionalnej i przestrzennej, podnoszenia konkurencyjności gospodarki oraz tworzenia nowych miejsc pracy w skali krajowej, regionalnej lub lokalnej”, wymagała całościowego ujęcia – ustrojowego, materialnoprawnego oraz proceduralnego. Punktem wyjścia było jednak postawienie zasadniczych pytań: czy istniejące ramy instytucjonalne wyznaczają właściwą strukturę organizacji i prawnego zorganizowania działań w sferze zadań polityki rozwoju, czy są one adekwatne z punktu widzenia celów realizacji tej polityki, a ponadto czy w ramach analizowanej regulacji możliwe jest wyodrębnienie systemu organizacyjno-kompetencyjnego prowadzenia polityki rozwoju. Kompleksowe podejście do tak stawianych pytań odzwierciedla układ opracowania, w którym wyróżniono trzy główne części: I. „Ustrojowe uwarunkowania podejmowania przez Państwo działań na rzecz rozwoju”, II. „Organizacja prawna i zasady działania podmiotów prowadzenia polityki rozwoju” oraz III. „Organizacja prawna i zasady realizacji polityki rozwoju”. Zabieg ten pozwolił autorce na dokonanie systemowej oceny mechanizmu prowadzenia polityki rozwoju.

W części pierwszej K. Kokocińska wskazuje, że prowadzenie polityki rozwoju należy do tej szczególnej kategorii zadań publicznych, których realizacja spoczywa zarówno na organach władzy centralnej, jak i na jednostkach samorządu terytorialnego. Są to zadania realizowane w skali ogólnokrajowej, a także na poziomie

regionalnych i lokalnym. Wzajemne relacje zachodzące pomiędzy podmiotami władzy publicznej są uwarunkowane względami o charakterze ustrojowym i potrzebą decentralizacji.

W części drugiej autorka omawia zagadnienia dotyczące normatywnego kształtowania relacji pomiędzy podmiotami publicznymi realizującymi politykę rozwoju. Wykazując specyfikę „zespołu wzajemnie powiązanych działań” na tle innych form działania administracji publicznej, akcentuje, że zakreślona normatywnie nowa forma działania opiera się na równorzędności podmiotów, zaś owa wzajemność przejawia się uzupełnianiem, a nawet uzależnianiem jednych działań od drugih. Przejawami konsensualnego mechanizmu modelowania stosunków prawnych pomiędzy podmiotami prowadzenia polityki rozwoju są, zdaniem autorki, kontrakt wojewódzki, umowa partnerstwa oraz kontrakt terytorialny.

W tej części opracowania autorka dokonuje także klasyfikacji prawnej strategii rozwoju oraz programów operacyjnych i programów rozwoju.

Dokonany w publikacji przegląd prawnych form działania miał wykazać swoistość powiązań pomiędzy „kategorią” podmiotów współpracy z prawną formą ich działania. Przy czym, w ocenie autorki, to pozycja ustrojowa pomiotów działających na rzecz rozwoju ma wpływać na formę prawną działań podejmowanych przez te pomioty. Normatywna konstrukcja prowadzenia polityki rozwoju przesądza o tym, że realizacja tak określonego celu publicznego jest możliwa i najbardziej efektywna poprzez łączenie działań w większe zespoły i w określonym porządku (następstwie). Ostatecznie K. Kokocińska sposób prowadzenia polityki rozwoju – jako ustawowo określonego działania władzy publicznej na zasadach określonych w ustawie i na zasadach prowadzenia polityki rozwoju, opartego na wzajemnie powiązanych działaniach ustawowo wskazanych podmiotów publicznych – określa jako „publicznoprawne działania powiązane”.

Część trzecia monografii dotyczy problematyki podstaw prawnych realizacji polityki rozwoju. Odróżnienie przez ustawodawcę dwóch zasadniczych obszarów polityki rozwoju, tj. podejmowania oraz realizacji działań na rzecz rozwoju i spójności, wywołuje określone konsekwencje prawne, stanowiąc o pewnym następstwie działań, ich określonej sekwencji, ciągłości i powiązaniach. Zasadniczym instrumentem z obszaru realizacji strategii rozwoju, któremu autorka poświęca szczególną uwagę, są programy operacyjne.

W tej części pracy za interesujące uznać należy podjęcie próby przyporządkowania do obowiązującego katalogu źródeł prawa strategii rozwoju programów.

Monografia jest adresowana głównie do teoretyków prawa, w szczególności publicznego prawa gospodarczego i prawa administracyjnego. Należy jednak sądzić, że spotka się z dużym zainteresowaniem także ze strony praktyków. Nowy model prowadzenia polityki rozwoju nie był dotychczas przedmiotem kompleksowego opracowania ani w naukach prawnych, ani w naukach ekonomicznych.